

ໄຟ່ ພຶບກີ່ນໍາປຸກ

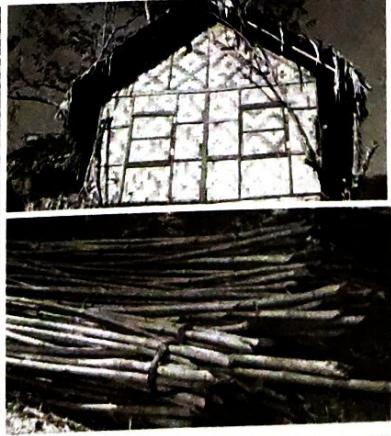
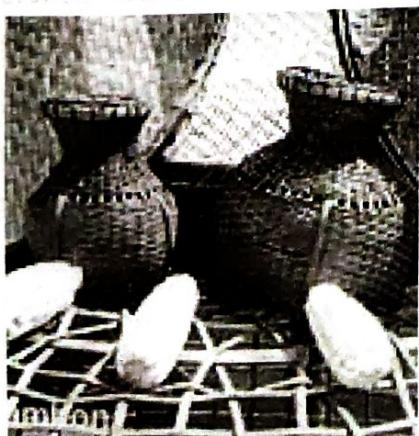
ໄຟ່ ເປັນພຶບສາຣັດປະໂຍືນ໌
ສາມາດນໍາສ່ວນຕ່າງໆ ຂອງໄຟ່ມາ
ໃຊ້ກຳປະໂຍືນໄດ້ມາກມາຍຫລາຍ
ໜີດ ຈະຈະເຮັດໄວ້ເປັນພຶບ
ເອັກປະສົງຄໍເລີກໄດ້ ດົນໄທຢ
ຮັຈການໃຊ້ປະໂຍືນຈາກໄຟ່ມາ
ດັ່ງແຕ່ໂນຣາມແລ້ວ ໃນປະເທດໄທຢ
ມີພັນຖຸໄຟ່ຢູ່ປະມານ 60 ຊົນດ
ແຕ່ໃນປັຈຸບັນມີການນໍາພັນຖຸຈາກ
ຕ່າງປະເທດເຂົ້າມາປຸກ ຈຶ່ງມີພັນຖຸ
ເພີ່ມຂຶ້ນເຮືອ່ງ ບາງພັນຖຸປຸກເປັນ
ໄຟ່ປະດັບ ເຊັ່ນ ໄຟ່ນໍ້າເຕົາ ພລຍ
ພັນຖຸໄຟ່ມີຂຶ້ນກະຈັດກະຈາຍກັນໄປ
ກ້ວກ່າວ

ປະໂຍືນຂອງໄຟ່ມີຫລາກ-
ຫລາຍ ມີໜ່າຍປຽງເປັນອາຫານໄດ້
ຫລາຍໜີດ ທັງໜ່າຍໄມ້ສັດ ແລະ ມີໜ່າຍ
ທີ່ຜ່ານການແປປູປ ເຊັ່ນ ມີໜ່າຍດອງ
ໜ່າຍໄມ້ແໜ້ງ ມີໜ່າຍອັດປັບ ອັດຂວາດ

ລຳຕັ້ນ ນໍາໄປໃຊ້ປະໂຍືນ໌
ກາຍໃນບ້ານ ເຊັ່ນ ເຄື່ອງໃຊ້ໃນຮ້າວເຮືອນ
ເຝອຣິນເຈືອຣຕ່າງໆ ເກົ່າອື່ນໆເລີ່ມ
ເດີຍນອນ ເຄື່ອງມີອາຫານເກະຫຼາ
ປະປົງ ເຄື່ອງດົນຕົງ ເຄື່ອງຈັກສານ
ຕ່າງໆ ໃຊ້ກຳບ້ານ ຝ່າບ້ານ ໄມພື້ນ
ເສື່ອລຳແພນ ປຸກສ້າງທີ່ອູ່ອາສີຍ

ປັຈຸບັນມີຄົນທຳເປັນຫຼຸ້ມນັ້ນເລີ່ມ
ຈຳໜ່າຍ ສາມາດເຄີ່ອນຍ້າຍໄດ້ ທຳ
ບັນໄດ້ ທຳໄມ້ຄ້້າຍັນ ໃນສມັຍໂນຣາມ
ໃຊ້ທຳເປັນອາວຸຫຼາດ ແລະ ກຳແພງແນວ
ປ້ອງກັນຂ້າສຶກ ໃນດ້ານອຸດສາຫກຮ່ມ
ມີການນໍາໄຟ່ໄປທຳເປັນເຢືອກະດາຫ
ຮາກ ຂອງດັ່ນໄຟ່ ມີການມາຍ
ລັກສະນະເປັນຮາກຝອຍເປັນກະຈຸກ
ຊ່ວຍອນຮັກໝົດຕິນແລະນໍ້າ ປ້ອງກັນການ
ກັດເຫຼວພັ້ງທາລະຂອງດິນ ເປັນແນວ
ປ້ອງກັນວາຕັກຍັດໄດ້

ໃບໄຟ່ ບາງໜີດໃຊ້ຫ່ອຂົນ
ເປັນອາຫານຂອງສັດວົງພຶບໜີດຕ່າງໆ
ເຊັ່ນ ຫ້າງ ມ້າ ວ້າ ຄວາຍ ເປັນດັນ ເມື່ອ
ໄປແກ່ຮ່ວງຫລັນສູ່ພື້ນດິນ ຈະຊ່ວຍປາກລຸມ
ຜົວດິນ ປ້ອງກັນການຮະເຫຍອນ້າ ສ້າງ
ຄວາມອຸດສົມບູຮົນ ເປັນອາຫານ ແລະ
ທີ່ອູ່ອາສີຍຂອງຈຸລິນທີ່ຢູ່ ແລະ ແມ່ລັງ
ທີ່ມີປະໂຍືນໃນຮຽມชาຕີ

ປັຈຸບັນ ນິຍົມນໍາໄຟ່ມາປຸກ
ຕາມບ້ານເຮືອນ ເປັນໄຟ່ປະດັບບ້ານ
ປຸກຕາມມີຮ້ວບ້າງ ບາງແກ່ປຸກເພື່ອ^{ການ}
ການຄ້າທັງໜ່າຍແລະລໍາ ການຕັດໄມ້
ທຳລາຍປ່າ ແລະ ການຄາກຄາງເພື່ອ^{ການ}
ໃຫ້ພື້ນທີ່ກຳການເກະຫຼາ ມີຜລກະທບ
ຕ່ອພັນຖຸໄຟ່ທີ່ມີອູ່ດາມຮຽມชาຕີ
ຫາກມີການສ່ວຍເສົມໃຫ້ປຸກໃນພື້ນທີ່
ວ່າງເປົ່າ ຄວະເປັນປະໂຍືນທັງໝ່ອ
ມຸນຸ່ງຍົງ ສັດວົງ ແລະ ຮະບນນິເວັດ ໄມນ້ອຍ
ເລີຍ

พันธุ์ไผ่
ไผ่หก (*Dendrocalamus hamiltonii*)

ชื่อเรียก ตามท้องถิ่น คือ ไผ่นวลดิบ (กาญจนบุรี) ไม่นวลดิบ ไมหก (เพชรบูรณ์) ไม้โปเปียว (ภาคเหนือ) ไผ่หกเป็นไผ่พื้นเมืองของประเทศไทย ชอบขึ้นในที่สูงจากระดับน้ำทะเล แต่ต้องเป็นที่ชั้นดินดี พบนากทางป่าดงดิบทางภาคเหนือ และภาคกลางบางแห่ง เป็นไผ่ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เมื่อโตเต็มที่ เส้นผ่าศูนย์กลางปัลลง 10-20 เซนติเมตร ปล้องยาว 30-50 เซนติเมตร โคนไม่มีกิ่ง มีกิ่งที่ข้อปลายลำทำหนัน ลำอ่อนมีขันสีเทา นวลปักคลุม หน่อใช้ทำอาหาร ลำไผ่ทำเสาบ้าน เครื่องมือ เครื่องจักรงานต่างๆ

ไผ่หก

ไผ่ราก (*Bambusa Siamensis*)

ไผ่รากหรือราก (เหนือ, อีสาน) เป็นไผ่พื้นเมือง ตั้งเดิมของไทย มีขึ้นในทุกภาค ลักษณะเด่นเป็น กอกแน่น ลำต้นขนาดเล็ก ลำสูง 7-15 เมตร ตรงเปลา มีกิ่งเรียวเล็กน้อย บริเวณปลาย ความโดยของปล้องประมาณ 2-6 เซนติเมตร และยาวประมาณ 15-30 เซนติเมตร มีก้านหุ้มลำใส่ฟางข้าวบางอ่อน จะหุ้มอยู่นาน หน่อนิยมทำเป็นอาหาร ต้มหรือแกง นำมาอัดเป็นอัดขาด หน่อไม้ อัดขาดนี้ เริ่มนิยมทำมากที่จังหวัดนครสวรรค์ในอดีต และเป็นของฝาก

ได้ ลำทำเป็นไม้ด้ายัน ทำหลักเลี้ยง หอยแมลงภู่ ทำค้างปลูกพิช เช่น ถ้า เป็นต้น

ไผ่สีสุก (*Bambusa blumeana*)

เป็นไผ่พื้นเมือง ในหมู่เกาะอินเดียตะวันออก และแปซิฟิกตอนใต้ ได้แก่ เกาะชวา สุมาตรา เกาะบอร์เนีย และโมลุกกะ มีการนำเข้ามาปลูกในประเทศไทยนานมาแล้ว จึงมีอยู่ทุกภาค ลักษณะเด่นของไผ่สีสุกคือ ข้ออยู่เป็นกอกแน่น บริเวณโคน แต่ละลำจะมีการแตกกิ่งตามข้อตั้งจากกับลำ เป็นจำนวนมาก บริเวณข้อของกิ่งจะมีหนามโค้ง แตกเป็นกลุ่มๆ ละ 3 อัน อันกลางจะยาวกว่าอันอื่น โคนปล้องจะหนา มีรูเล็ก เป็นไผ่ขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ลำยาว 10-18 เมตร ความโดย 8-12 เซนติเมตร ผิวเรียบเป็นมัน ข้อไม่พองออกมา ลำอ่อนมีสีเขียว เมื่อแก่มีสีเหลืองปนเขียว จึงชื่อว่า ไผ่สีสุก หน่อเมื่อยูได้ดินจะมีรดี เมื่อผลพันธุ์นิยมทำหน่อไม้ดอง ในอดีตนิยมปลูกรอบหมู่บ้านเพื่อกันลม และเป็นรากันโน้มย

ไผ่ราก

ไผ่ช้าง (*Dendrocalamus strictus*) ไผ่ช้างหรือไผ่นวลดิบ (กาญจนบุรี) แพด (แม่ส่องสอน) รวมเลอร์ warenbe (กะเหรี่ยง) เป็นไผ่ท้องถิ่นของไทยอีกชนิดหนึ่ง พบน้ำป่าดงดิบชั้นทวีป ลักษณะเด่นคือ เป็นไผ่ไม้ผลัดใบ มีความสูง 6-18 เมตร โดย 3-9 เซนติเมตร ปล้องยาว 15-50 เซนติเมตร ในและลำต้นอ่อนเป็นอาหารของช้าง ม้า วัว ควาย ควรปลูกในพื้นที่ท้องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพื่อเพิ่มแหล่งอาหารของช้าง

ไผ่ช้าง

ไผ่ข้าวหลาม (*Cephalostachyum pergracile*)

เป็นไผ่พื้นเมืองของไทยทางภาคเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือ พนวจข้อเป็นกลุ่มๆ ในป่าเบญจพรรณ ป้าสมผลัดใบ เป็นไผ่ขนาดกลาง ทึบใบในฤดูแล้ง สูง 8-12 เมตร เส้นผ่าศูนย์กลางลำ ประมาณ 5-9 เซนติเมตร ข้อไม่พองหรือปุดออกมา เป็นไผ่เนื้อบาง หนาไม่ถึง 5 มิลลิเมตร ปล้องยาว 30-50 เซนติเมตร กาบหุ้มลำ หัวดร่วงง่าย ลำยาว 6-10 เดือน ใช้ทำข้าวหลามได้ ปอกง่าย เพราะความหนาของปล้องน้อย และ

ไผ่ข้าวหลาม

มีเยือนบางๆ หลุดคิดถือกมาหุ้มข้าว
ที่ใส่ไว้ ไม่นิยมกินหน่อเพราะขม

ໄຟ່ເລື້ອງ (*Bambusa nana*)

ໄຟເລີ່ມ ທີ່ໄຟນ້ອຍ (ເສານ
ໄຕ) ໄຟສ້າງໄພຣ (ເສານເຫັນອ) ໄຟເປັງ
ໄຟຄັນຮົມ ເປັນໄຟທີ່ນຳມາຈາກປະເທດ
ຈືນແລະສູ່ປຸ່ນ ໄຟພົບໃນປ້າດໍຣມ໌ຈາດ
ຂອງໄທ ນິຍມປຸລູກໄວ້ຕາມແນວຮັວບັນ
ແນວເຂດທີ່ດິນ ແລະຕາມຫວ້າໄໝປລາຍນາ
ທ້າວໄປ ເປັນໄຟຂ່າດກລາງ ລຳດຽງເປົາ
ສີເຂົ້າ ບຣິເວນຂ້ອມສີເຂົ້າເຫັນໄດ້ຫັດ
ໄຟມື້ທ່ານມ ແດກກຶ່ງບຣິເວນຍອດຂອງລຳ
ມີຄວາມຍາວລຳປະມາດ 8-10 ເມດຕ
ໂດ 3-8 ເຊັນດີເມດຕ ມ່ນອ່ອມ ມີເປົລືອກ
ສີເໜືອງ ທີ່ໄຟເຂົ້າວົມເໜືອງ ມ່ນອ່ານໍາ
ມາທໍາອາຫາຣ ລຳໄຟທໍາ ເພອຣນິເຈອຣ
ບັນໄດ ແລະສິ່ງປະດິນຫຼູ້ອື່ນໆ ໄຟເລີ່ມຍັງ
ມີລັກຂະນະທີ່ແດກຕ່າງກັນອອກໄປອົກ
ທລາຍສາຍພັນຫຼູ້ ແດຍັງແປ່ງແຍກໄນ່
ຫັດເຈນ ມີທັງແບບລຳເລັກທນ່ອເລັກ
ລຳໃຫຍ່ໜ່ອໃຫຍ່ ບາງແທ່ງເຮັຍກ
ໄຟບັງຫວານ ບາງແທ່ງເຮັຍກ ໄຟເລີ່ມ
ຕາໂດ ຍລຍ

ໄຟເລື່ອງ

ปล้องยาง 15-40 เซนติเมตร มีขัน
สันๆ ทั่วปล้อง เนื้อไม้หนาดัน
จึงได้ชื่อว่า Solid bamboo หน่อไฟไร้
เป็นอาหารที่นิยมกันมาก เมื่อต้มแล้ว
จะได้รสชาติดี โดยเฉพาะหน่อที่ยัง
ไม่โกลบพันดิน ช่วงเวลาออกหน่อ
ยางนาน ตั้งแต่ต้นถูกุ่ฟูถึงปลาย
ถูกุ่ฟู ลำไฟไร้ดัดโค้งได้ จึงทำ
เฟอร์นิเจอร์ได้หลากหลายชนิด

ໄຟເຂີຍະ (*Cephalostachyum virgatum*)

เป็นไผ่พื้นเมืองของไทย
พบมากในป่าดงดิบ หรือป่าเบญจกุจู-
พรณผสมไม้สัก บริเวณที่มีความชื้น
หรือริมร่องห้วย พบมากในภาคเหนือ
ปล้องบางมาก ตั้งแต่โคนถึงยอด
ลำยาว 6-12 เมตร ปล้องยาว 40-60
เซนติเมตร เส้นผ่าศูนย์กลาง 4-6
เซนติเมตร ต้นอ่อนมีขนสีขาว
ปกคลุม ลำแก่สีเขียวเข้ม ใบใหญ่
กว่าไผ่ราก ไผ่ป่า ไผ่สัก แตกกิ่ง
เล็กๆ เทากันตอนปลายยอด นิยมทำ
เป็นฝากหรือทำฟ้า หรือเดานบ้าน
ในชนบท ไม่นิยมทำพื้นบ้าน เพราะ
ผิวคุม ทำกระบอกไส่น้ำหรือเครื่อง
ดักสัตว์ หน่อไม่นิยมรับประทาน
เพราะมีรสขื่น

ໄຟ່ເຫື້ອ

ໄຟ່ປ່າ (*Bambusa arundinacea*)

เป็นไฟฟ้าเมืองของไทย ปลูก
ในเขตชุมชนและหัวไร่ปลายนา
พนในป่าธรรมชาติทั่วทุกภาค หากขึ้น
ในพื้นที่ชุมชนตามธรรมชาติ ต้อง^{ดึง}
20 เซนติเมตร แต่ทั่วไปจะมีขนาด 5-
10 เซนติเมตร สูง 10-24 เมตร
ปล้องยาว 15-50 เซนติเมตร ข้อ
เห็นได้ชัดเจนขึ้น เป็นกอแน่น
แตกกิ่งย่อยเป็นจำนวนมาก มีหนาม
เล็ก งอๆ ทุกข้อ จะออกดอกเกือบ
ทุกปี ลำนิยมทำนั่งร้าน ก่อสร้างบ้าน
เครื่องมือเกษตรกรรม หน่อนิยม
นำมาดอง ไม่นิยมรับประทานสด
ปล้องทำกระเบนกอข้าวหลามได้ เช่น
ข้าวหลามหนองมนลับราก

ໄຟຟ້າ

ໄຟຕັງ (*Dendrocalamus asper*)

เป็นไฟที่นำมายกประดับจัน
เชื่อว่านำมายกประดับจันในเขต
อำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี เมื่อ
ประมาณเกือบ 100 ปีที่แล้ว (นับถึง
2549) เป็นไฟขนาดใหญ่ใกล้เคียง
กับไฟหก สูง 20 เมตร เส้นผ่า
ศูนย์กลาง 10-18 เมตร สำหรับ
ขนสินค้าทาง ละเอียดคลุ่มโคนของลำ
บริเวณโดยรอบข้อมีรากฝอยขึ้นอยู่
ทำให้เห็นข้อได้ชัดเจน

ໄຟລ

ໄຟ້ຣີ (Oxytenanthena albociliata)

ไฝไห (อีสาน) ผาก ขาม (ได้)
ไม้คาย ไม้ผาก ไม้ไล (เห็นอ) เป็นไม้
พื้นเมืองของไทย พบทุกภาค ขึ้นใน
ป่าดงดิบแล้ง ป่าเบญจพรรณหรือ
ป่าโปรด ลักษณะเด่น เป็นไฝขนาด
เล็ก ลำขื่นแน่นเป็นกอสีเขียวแกมเทา
ลำโถง มีความยาวประมาณ 7-10
เมตร ไม่มีหนาม เส้นผ่าศูนย์กลาง
1.5-3 เซนติเมตร ข้อนุ่นเห็นได้ชัด

၁၆၃

ไผ่ตงมี 5 ชนิด คือ ไผ่ตงหม้อ หรือตงใหญ่ ไผ่ตงเขียว ไผ่ตงดำ ไผ่ตงหุบ ไผ่ตงลาย หน่อไม้ไผ่ตง เป็นพืชเศรษฐกิจ ทำรายได้ให้กับเกษตรกร เนื่องจากมีเป็นวัตถุดินในอุดสานกรรม กระดาษ ตะเกียง ไม้จิ้มฟัน และใช้ก่อสร้าง จักสาน ไผ่ตงอิกพันธุ์หนึ่งมีชื่อว่า ไผ่ตงศรีปราจีน เป็นการคัดสายพันธุ์ที่มีหน่อตอก ไม่ใหญ่มาก รสชาติดี จึงเป็นพันธุ์ที่น่าปลูก เพื่อสร้างรายได้อิกพันธุ์หนึ่ง

ไผ่เหลือง (Common Bamboo)

ไผ่เหลือง (กรุงเทพฯ) ไผ่ลาย ไผ่แข็ง ไผ่บงดำ ไผ่จันดำ เป็นไผ่ที่ปลูกง่าย ปลูกได้ในดินทุกชนิด ลำต้น มีสีเหลือง และมีແບນສีเขียว ปนอยู่ ประโยชน์ใช้ท้าวเจกัน เครื่องประดับ เฟอร์นิเจอร์ต่างๆ นิยมปลูกตามบ้าน จัดสวน สวนสาธารณะ เพราะลำต้นและใบมีสีสวยงาม เส้นผ่าศูนย์กลางลำ 5-12 เซนติเมตร ปล้องยาวเฉลี่ย 20-45 เซนติเมตร สูงประมาณ 8-15 เมตร ขึ้นเป็นกอไม่แน่น ผิวของลำเป็นมัน หน่อไม่นิยมปรุงเป็นอาหาร เนื่องจากมีรสขม

ไผ่เหลือง

ไผ่น้ำเต้า (Buddha's Belly bamboo)

มีถิ่นกำเนิดในประเทศจีน มีผู้นำมาปลูกเป็นไม้ประดับในการจัดสวนหย่อม บางแห่งปลูกในกระถางเนื่องจากมีลักษณะของข้อปล้องที่ดูแปลกไปกว่าพันธุ์ไผ่ทั่วๆ ไป ลักษณะของข้อปล้องจะป่องกลม มีข้อถี่ ตัวโคนจะมีขนาดใหญ่กว่าส่วนปลาย มีการตัดแต่งให้ทรงตันเดียว จะดูสวยงาม ปลูกกลางแจ้งโดยแสงแดดจัดจะดีว่าในที่ร่มสามารถเจริญเติบโตในดินทุกชนิด บำรุงด้วยปุ๋ยคอกหมักหรือใบกาจีปีละ 2-3 ครั้งก็เพียงพอ

ไผ่ลิ้จู หรือไผ่หยก หมีแพนด้าชอบกิน

การขยายพันธุ์

1. การขยายพันธุ์ด้วยเมล็ด

ไผ่โดยทั่วไปเมื่อออกรดออกแล้วจะตาย เรียกว่า ไผ่ตายชุข ยกเว้นไผ่ในสกุล Arundinaceae เมื่อออกรดออกแล้ว ต้นแม่ไม่ตายทันที เช่นไผ่ป่า

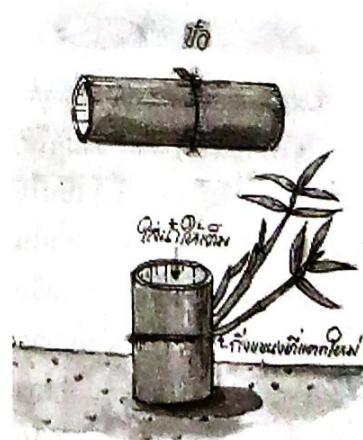
การเก็บเมล็ดโดยการหาผ้ามากปูรอบๆ กอไผ่ เขย่าเมล็ดให้ร่วงแล้วใช้กระดังผั่งร่อน เลือกเอาแต่เมล็ดที่สมบูรณ์ หวานเมล็ดบนกระเบนเพาะ แล้วกลบเมล็ด รดน้ำให้ความชื้นชึ้นสม่ำเสมอ เมล็ดจะงอก 3-7 วัน เมื่อออกได้ 15-20 วัน จึงย้ายลง ถุงชำเลี้ยงไว้ 6 เดือน - 1 ปี จึงปลูก

เมล็ดไผ่ตง

2. การขยายพันธุ์ด้วยปล้อง

นิยมทำกับไผ่ขนาดใหญ่ นำลำไผ่อายุ ประมาณ 1 ปี ตัดให้ได้ท่อนละ 2 ข้อ ไม่ให้ตัดกระบนกระเทือน ตัดกิ่งแล้วเจาะรูสีเหลี่ยมขนาดเล็กกลางปล้อง หรือคว้านเพื่อใส่น้ำนำไปฝังตามแนวอน กอบดิน ครึ่งหนึ่งของปล้อง ใส่น้ำจานเติมปล้อง รดน้ำให้ชุ่ม ประมาณ 6-12 เดือน จะมีรากออกตามข้อ จึงย้ายปลูก

การขยายพันธุ์ด้วยปล้อง

3. การขยายพันธุ์ด้วยส่วนของตอหรือเหง้า

ทำได้กับไผ่ทุกชนิด เลือกไผ่ มีอายุประมาณ 1-2 ปี ตัดตอสูงประมาณ 50-80 เซนติเมตร ขุดแยกเหง้าออกจากกอกแม่เดิม ต้องระวังไม่ให้ตัวที่คอกเหง้าเสียหาย วิธีนี้จะได้จำนวนน้อย

การขยายพันธุ์ด้วยส่วนของตอหรือเหง้า

4. การขยายพันธุ์ด้วยกิ่งแขนง

ตัดกิ่งแขนงอายุ 4-12 เดือน ออกจากดันแม่พันธุ์ ตัดปลายกิ่งออกยาวประมาณ 80 เซนติเมตร นำมาวางเอียงประมาณ 60 องศา ลงในร่องดินชุดลึกประมาณ 10-15 เซนติเมตร กลบดินแล้วรดน้ำเข้าเย็น

ตัดกิ่งแขนงออกจากดันแม่พันธุ์

กิ่งแขนงนำมารางเอียง 60 องศา

ประมาณ 6 เดือน จึงย้ายปลูก หรือแยกกิ่งลงช้าในถุงพลาสติก เพื่อสะดวกในการขยับย้าย

สำหรับไผ่เลียงมีการขยายพันธุ์ปลูกกันมาก ในปัจจุบันนิยมขยายด้วยกิ่งแขนงที่อยู่ติดดิน เรียกวิธีนี้ว่า การตอกต้า เมื่อแยกออกมาแล้วจึงคำลิงในถุงพลาสติก เลี้ยงจนตั้งตัวได้จึงจำหน่าย

5. การขยายพันธุ์ด้วยการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อ

เป็นวิธีที่ทันสมัย แต่เกษตรกรทำไม่ได้ จะต้องใช้เทคโนโลยีในการผลิต ปัจจุบันอยู่ในภาครัฐ และบริษัทเอกชนใหญ่ๆ กำลังดำเนินการ

6. การต่อน

เป็นภูมิปัญญาของเกษตรกรนักขยายพันธุ์ไม้ ในเขตจังหวัดปราจีนบุรี โดยเริ่มจากการต่อนกิ่งไผ่ตง ใน 1 ตัน จะได้พันธุ์เป็นจำนวนมาก มากหลาย 10 ตัน เพราะต่อนกิ่งแขนงได้ทุกข้อปล้อง โดยการเลือยได้ข้อ บริเวณกิ่งแขนงด้านล่างใช้ถุงอัดขุยมะพร้าวหุ้มผูกไว้ จนเห็นรากออกอย่างยาว จึงตัดไปปักชำไผ่ตงพันธุ์ศรีปราจีนก็ขยายพันธุ์ด้วยวิธีนี้เช่นกัน

เลือยได้ข้อกิ่งแขนงด้านล่าง

หุ้มด้วยขุยมะพร้าวอัดถุง

การปลูกไผ่

ระยะของการปลูก ควรคำนึงถึงประโยชน์ที่จะได้รับ ถ้าปลูกเพื่อตัดหน่อ สามารถปลูกกระยะชิดได้ถ้าปลูกเพื่อไว้ลำ ควรเว้นช่องว่างระหว่างแผล เพื่อสะดวกในการขย้าย ระยะปลูกมีตั้งแต่ 2×2 เมตร 2×4 เมตร จนถึง 6×6 เมตร ถ้าเป็นพันธุ์ต้นเล็กก็ปลูกกระยะชิดได้ พื้นที่น้ำท่วมขัง ควรยกร่อง ถ้าเป็นที่ราบอาจทำร่องลูกฟูกด้วย ก็ได้ ที่ดอนเชิงเขา ปลูกตามปกติเมื่อไม่ทั่วไป

ปัญหาเรื่องไฟตามชุม

ประมาณปี 2537 - 2539 ไฟตง
ในจังหวัดปราจีนบุรีออกดอกออกผลลัพธ์
ต้นพันธุ์ที่จำแนกไปทั่วประเทศไทย จึงมี
ลักษณะเดียวกัน เนื่องจากขยายพันธุ์
ไปจากกิงแชนง

ไม่ล่วงที่ปล่อยตามธรรมชาติ กอเบียดกันแน่น หน่อไม้คุณภาพไม่ดีนัก
เหมาะสมสำหรับการตัดล้าจำนวนน้อย

เทคโนโลยี EM ช่วยได้

ในครั้งนั้น มีการประชุม
ปรึกษาหารือกันเรื่องนี้ จึงมีการนำ
EM ใบกาดิ ไปใส่พันธุ์ไฟที่เริ่ม
ออกดอก ปรากฏว่าได้เมล็ดเป็น
จำนวนมาก จึงนำเมล็ดมาเพาะ
ขยายพันธุ์ต่อไป สำหรับไฟแปลง
ที่ใส่ปุ๋ยเคมีพบว่า ไม่มีเมล็ด หรือ
พบเมล็ดน้อยมาก แปลงที่ปลูกตาม
ธรรมชาติมีเมล็ดบ้าง แปลงที่ใช้ EM
ใบกาดิ มีเมล็ดมากที่สุด จึงมีการนำ
ขยายพันธุ์ต่อไปได้อีก

การดูแลหลังปลูก

ใส่ EM ในการอนุรักษ์ รดน้ำให้ความชุ่มชื้นสม่ำเสมอ เมื่อจำต้องรักษาตั้งแต่ 4-10 ถ้า ก็จะเก็บหน่อได้เมื่อหน่อโอดีด้ขึ้นหาด ต้องตัดหน่อออกถ้าปล่อยไว้หน่อจะยาวจนเป็นลำใหม่ จะทำให้กอแน่นเกินไป ปลายถูกุณประมาณดันถูกุณขาว อาจจะพัง การตัดหน่อเพื่อให้เป็นต้นใหม่ แล้วตัดต้นแกะออก นำไปทำประโยชน์ตามโครงการต่างๆ เช่น ไฝ่ม่าจูไฝลี่จู ไฝหวานจีน ไฝมันชลธาร หรือพันธุ์ไฝของชลบุรี การขยายพันธุ์ไฝเหล่านี้นิยมการแยกกอ หรือแยกแขนงเล็กๆ แต่ขอฝากข้อคิดให้สักนิดว่าการซื้อพันธุ์ไฝในราคาที่ค่อนข้างสูงจำนวนมากๆ แล้วปลูกเพื่อจะจำหน่ายหน่อ จะมีจุดคุ้มทุนอยู่ที่ตรงไหน ลองหาตลาดไว้ก่อน เมื่อถึง

พันธุ์ที่มีการดูแลตัดหน่อ แต่งแขนง
จะได้หน่อคุณภาพดี

การทําแบบนี้ จะทำให้ได้หน่อรุ่นใหม่
ตลอดเวลา

แหล่งผลิตพันธุ์ไม้มากมาย
หลายแห่ง แหล่งใหญ่อยู่ที่จังหวัด
ปราจีนบุรี และนครนายก มีมากมาย
เป็น 100 แห่ง จำหน่ายพันธุ์ไม้และ
พันธุ์ไม้ทุกชนิด พันธุ์ไม้อื่นๆ ที่นำ
มาปลูกในปัจจุบันมีมากขึ้น เนื่องจาก
ความนิยม และการส่งเสริมการปลูก
ตามโครงการต่างๆ เช่น ไม่หมู่
ไม่ลี่ ไม่หวานเจี๊ย ไม้มันชลหาร หรือ
พันธุ์ไม้ของชลบุรี การขยายพันธุ์
ไม้เหล่านี้นิยมการแยกอ หรือแยก
แขนงเล็กๆ แต่ขอฝากข้อคิดให้สักนิด
ว่าการซื้อพันธุ์ไม้ในราคาที่ค่อนข้าง
สูงจำนวนมากๆ แล้วปลูกเพื่อจะ
จำหน่ายหน่อ จะมีจุดคุณทุนอยู่ที่
ตรงไหน ลองหาตลาดไว้ก่อน เมื่อถึง

เวลาไม่มีผลผลิตจะได้ไม่มีปัญหาเรื่องการจ้างหน่าย หรือมีผลผลิตล้นตลาดราคาก็จะถูกกลงอีก กระแสของการปลูกไฝเพื่อจ้างหน่ายหน่อในปัจจุบันมีมากขึ้นเรื่อยๆ ครับ

แหล่งผลิตพันธุ์ไฝ

คณรวม ศรีสุวรรณ 43 หมู่ที่ 2 ต.อ่างพิน อ.ปากท่อ จ.ราชบุรี โทร. 0-9980-5151

คณณเดลิบัว ปานเนียม 332/1 หมู่ที่ 3 ต.ทับหลวง อ.หนองหญ้าไซ จ.สุพรรณบุรี โทร. 0-9524-2397

คุณทองป่อน กสโนทัย เลขที่ 2 หมู่ที่ 10 บ้านพินไก่เขีย ต.ทุ่งโพ อ.หนองฉาง จ.อุทัยธานี

Ins. 0-5653-3717, 0-6199-1726

โครงการท่องปางดะ โทร.0-5337-8046

สถานที่รวมป้าคอกา อ. ตันป่าตอง จ. เชียงใหม่ โทร. 0-5383-5361 ค่าโทรศัพท์ 0-9999-4333

ອະນຸມານີ້ແມ່ນຫຼັງຈາກທີ່ມີການສົ່ງເວັບໄຊຂອງລົດລົດເກົ່າໃຫຍ່